

POZVÁNKA NA PŮŤ S RELIKVIOU SV. TERÉZIE Z LISIEUX

ŽIVOTOPIS SVÄTEJ TERÉZIE Z LISIEUX

* 2. január 1873 Alençon, Normandia, Francúzsko
+ 30. september 1897 Lisieux, Francúzsko

Významné dátumy v živote svätice

Patrónka misií, misionárov, Francúzka, Ruska, Učiteľka Cirkvi

Mária-Františka-Terézia Martinová sa narodila 2. januára 1873 v mestečku Alençon v Normandii vo Francúzsku, kde sa stretli a v r. 1858 zosobášili jej rodičia **sv. Louis Martin** (1823-1894) a **sv. Zélia Guérinová** (1831-1877). Bola najmladším z **deviatich detí**, z ktorých len **päť prežilo** detstvo – **Mária** (nar. 1860), **Paulína** (nar. 1861), **Leónia** (nar. 1863), **Céline** (nar. 1869) a **Terézia**. Rodičia sv. Louis a sv. Zélie (**kanonizovaní 18. 10. 2015**) boli zbožní katolíci a obaja uvažovali najprv o rehoľnom živote. Sv. Louis Martin, úspešný hodinár a zlatník, v roku 1870 predal svoj obchod, aby doma mohol pomáhať manželke v jej výnosnom čipkárskom remesle. Päť dcér rástlo v relatívne pohodlnom maloburžoáznom prostredí presiaknutom jednoduchou, ale hlbokou katolíckou zbožnosťou ich svätých rodičov; všetkých päť vstúpilo postupne do kláštora. Dokonca všetky vstúpili do Karmelu v Lisieux okrem Leónie, „outsidera“ rodiny (práve ktorej beatifikačný proces prebieha), ktorá si napokon vyberie rehoľu Navštívenia, ako jej teta z matkinej strany – sestra Mária-Dosithée.

Rané detstvo

Keď sa Terezka narodila, jej matka už mala vážny nádor prsníka a problémy s kŕmením prinútili Zéliu dať dcérku na vyše roka do opatery dojke Rose Taillé, ktorá sa starala o viacero jej predchádzajúcich detí. Keď sa 15-mesačná Terezka konečne vrátila domov, bola najprv nespokojná odlúčením od Rózy, no rýchlo si navykla. Omnoho traumatickejšie odlúčenie nastalo v auguste 1877, keď Zélia podľahla neoperovateľnej rakovine. Terezka bola predčasne vyvinuté 4 ½-ročné dieťa, omnoho viac si uvedomujúce udalosti, ako si starší mysleli. Terezka identifikuje smrť svojej matky ako začiatok druhej a najbolestivejšej fázy svojho života:

Pripútala sa k svojej staršej sestre **Paulíne**, ktorú si spontánne vybrala ako „**druhú mamu**“, podobne ako to urobila Céline s Máriou.

Otec Louis zanechal obchod a s dcérami sa presťahoval do Lisieux.“

Rodina zbavená dynamickej prítomnosti matky celkom závisela na otcovi. Aktívne sa nezapájal do života mestečka, ale žil pokojne zo svojich úspor a investícií. Staral sa o záhradu a trávil svoje dni čítaním, meditovaním a modlitbami. Odtiaľ bolo vidieť Lisieux. Rád chodil na prechádzky so svojou najmladšou dcérou. Chodievali na rybačku ... Najstaršie dievčatá sa spolu so slúžkami a pestúnkami starali o dom a o vzdelávanie dvoch najmladších detí, Céliny a Terezky.

Terezkin spoločenský kruh, vždy limitovaný, sa tak ešte zúžil. Vložila sa do zbožných aktivít a do čítania, zvlášť životopisov svätých.

Ako osem a polročná Terezka začala chodiť do blízkej benediktínskej školy, kde sa jej darilo (okrem písania a aritmetiky), nebola však psychicky pripravená znášať spoločnosť hlučných detí.

Terezka bola šokovaná, keď sa čoskoro z rozhovoru dvoch najstarších sestier nechtiac dozvedela, že Paulína plánuje vstúpiť do Karmel.

Paulína sa snažila Terezku utešiť a vysvetlila jej karmelitánske povolanie. Terezka o tom porozmýšľala a rozhodla, že aj ona je povolaná do Karmelu „**nie kvôli Paulíne, ale kvôli Ježišovi**.“ Toto nové odlúčenie však prišlo ako hlboký šok pre jej už aj tak háklivú psychiku. Na viac ako dva mesiace v r. 1883 upadla do „**zvláštnej choroby**“, ktorá ju držala v posteli, miatla lekárov a zalarmovala rodinu, ktorá sa pýtala, či sa z toho dostane. Akýkoľvek bol už fyziologický či psychický pôvod choroby (o tom sa veľa písalo), zdá sa, že bola spustená jedného večera poznámkou jej strýca Izidora o jej mŕtvej matke a trvala až do Zoslania Ducha Svätého 1883, kedy počas

obzvlášť ťažkej krízy konečne vrhla pohľad na rodinnú sochu Márie a videla „čarovný úsmev Panny Márie“.

Dievčatko, ktoré tak často zažilo bolestivé odlúčenie materských postáv vo svojom živote, konečne našlo matku, ktorá ju nikdy neopustí. Prvé sväté prijímanie v máji 1884 jej prinieslo hlboký zážitok zjednotenia s Kristom v láske „ako kvapka vody, ktorá sa stráca v oceáne“ (Rkp. A, 35r). Staršie sestry Paulína (teraz sestra Agnesa od Ježiša) a Mária ju dobre pripravili, podobne ako to urobili znova pred birmovkou v júni toho istého roku.

A po jej zázračnom uzdravení Terezka zostala plachá a precitlivená napriek jej najlepšiemu úsiliu. Mária, ktorej praktické vedenie doma pomohlo jej sestričke prekonať útoky úzkostlivosti, teraz tiež odišla do Karmelu v Lisieux. Znova opustená Terezka sa obrátila na štyroch súrodencov, ktorí zomreli pred jej narodením a poprosila ich, aby jej pomohli, ako to jej živé sestry vždy urobili, a aby jej vyprosili pokoj srdca. „Odpoveď nedala na seba čakať. Čoskoro zaplavil moju dušu pokoj a ja som pochopila, že ak som milovaná na zemi, milujú ma aj v nebi“ (Rkp. A, 44r). Omnoho hlbšia zmena prišla v r. 1886 s „vianočnou milosťou“, keď bola zrazu a nečakane schopná potlačiť slzy po netrpezlivej poznámke jej otca, keď sa vrátili z polnočnej omše.

Terezka znova našla duševnú silu, ktorú stratila pred štyri a pol rokmi, a už navždy si ju mala zachovať!

Príležitosť na uplatnenie tohto novoobjaveného zápalu na obracanie hriešnikov sa čoskoro naskytla, keď „počula ... o veľkom zločincovi, ktorý bol práve odsúdený na smrť za hrozné zločiny, a všetko naznačovalo, že zomrie v nekajúcnosti“ (Rkp. A, 45v). Volal sa Henri Pranzini a bol odsúdený za brutálnu vraždu troch žien v Paríži. Kým tlač a všeobecne francúzska spoločnosť svorne očierňovali Pranziniho ako lotra a monštrum, Terezka si vzala na starosť modliť sa a obetovať sv. omše za jeho spásu, prosiac, ak je to možné o nejaké znamenie, aby jej modlitby boli vypočuté. Keď sa dozvedela, že v poslednom momente pred popravou Pranzini pobožkal Crucifix, ktorý mu ponúkli, Terezka v tom videla znamenie, o ktoré prosila. Tak bola posilnená vo svojom predsavzatí stráviť svoj život orodovaním za hriešnikov.

Karmel považovala za ideálne miesto pre toto povolanie, a preto sa húževnato začala usilovať o vstup do kláštora. Na každom kroku však narážala na prekážku svojho veku; mala len 14 rokov. Podarilo sa jej získať súhlas otca a s ním sa obrátila na biskupa z Bayeux (Mons. Hugonin), a napokon na **pápeža Leva XIII.** počas audiencie s veľkou skupinou francúzskych pútnikov z diecézy Bayeux (včítanie Louisa, Céliny a Terezky), ktorí prišli do Ríma na zlaté jubileum

9. apríla 1888 pätnásťročná Terezka prekročila prah klauzúrnych dverí a stala sa členkou veľkej komunity mníšok.

Život v Karmeli

Terezka mala prežiť v Karmeli deväť rokov. Pri vstupe jej matka Mária Gonzaga dala rehoľné meno, po ktorom oddávna túžila: odteraz sa bude volať „sv. Terézia od Dieťaťa Ježiša“. Keď 10. januára 1889 prijala habit, pripojila ďalší podtitul: „a Svätej Tváre“, ku ktorej mali Martinovci zvláštnu úctu.

Pre Terezku toto dvojité meno nebolo len hrou slov, ale znamenalo tajomstvo jej vlastného zvláštneho povolania a spirituality. Ako s mnohými inými vecami Terezka vyvinula svoj vlastný, odlišný prístup k Božiemu Detstvu a k Svätej Tvári, témam, ktoré sú už hlboko.

Príznamy choroby

Terezka začala cítiť prvé symptómy svojej choroby, v šiestom roku rehoľného života. Začala hľadať „**spôsob, ako prísť do neba malou cestičkou, cestičkou veľmi priamou, veľmi krátkou a úplne novou.**“

Vždy som túžila byť svätou, ale bohužiaľ, keď som sa porovnávala so svätými, vždy som zistila, že medzi nimi a mnou jestvuje taký rozdiel, ako medzi vrchom, čo sa stráca v oblakoch, a bezvýznamným zrnkom piesku, po ktorom šliapu nohy chodcov. Nestratila som odvahu, ale som si povedala: Pán Boh by nevnukal neuskutočniteľné túžby, môžem sa teda usilovať o svätosť, hoci som taká nepatrná. Vyrásť nemôžem, musím sa teda prijať taká, aká som, so všetkými svojimi nedokonalosťami. Chcela som vynájsť výťah, ktorý by ma vyniesol až k Ježišovi, lebo som príliš malá, aby som stúpala po namáhavom schodisku dokonalosti. Hľadala som teda vo svätých knihách odkaz na výťah, na predmet mojej túžby, a čítala som tam slová, ktoré vyšli z úst večnej Múdrosti: „Kto je malý, nech príde ku mne.“ A tak som prišla s tušením, že som našla, čo som hľadala. Chcela som sa dozvedieť, Bože môj, čo by si urobil maličkému, ktorý by odpovedal na tvoju výzvu, hľadala som ďalej, a hľa, čo som našla: „Ako keď niekoho teší matka, tak budem ja tešiť vás. V lone vás budú varovať a na kolenách vás budú láskat.“ Ach, nikdy moju dušu nepotešili nežnejšie, melodickejšie slová; výťah, ktorý ma má vyniesť až do neba, je tvoje náručie, Ježišu! Na to nepotrebujem vyrásť, naopak, musím ostať malá, musím sa čoraz viac zmenšovať (Rkp. C, 2v-3r).

Tu hľa je Terezkin „veľký objav“, ktorý bude neustále ohlasovať a praktizovať po celý zvyšok krátkeho života, a ktorý bude po jej smrti určený ako jadro jej „doktríny“, jej učenia, a stane sa známym ako „cestička duchovného detstva“. Teraz si uvedomila, že to, na čom naozaj záleží, nie sú jej vysilujúco získané

cnosti či utrpenia, ale tie Kristove, nie jej úkony lásky k Bohu, ale Božia bezhraničná, milosrdná láska voči nej a voči všetkým „maličkým“. Tu je hodno poznamenať, že k tomu objavu dospela nie bezprostrednou intuíciou alebo súkromným zjavením, ale typickým procesom meditácie nad Svätým písmom a neformálnou „teologickou“ reflexiou o jej vlastnej skúsenosti vo svetle Zjavenia.

Uvažujúc ďalej o svätých ľuďoch, ktorí sa obetujú ako „žertvy“ na uspokojenie Božej spravodlivosti, uvedomila si, ako je Božia prekypujúca **láska** podobne pohŕdaná, a tak 9. júna 1895 (nedeľa Najsvätejšej Trojice) sa cítila inšpirovaná urobiť slávny „**úkon obetovania sa milosrdnej láske**“, ktorý znie sčasti takto:

Ó, môj Bože! Blahoslavená Trojica, túžim Ťa milovať, túžim dosiahnuť, aby Ťa iní milovali, túžim pracovať na oslávení svätej Cirkvi zachraňovaním duší, ktoré sú na zemi, a vyslobodzovaním tých, čo trpia v očistci. Túžim dokonale plniť tvoju vôľu a dosiahnuť stupeň slávy, ktorý si mi pripravila v tvojom kráľovstve, slovom, túžim byť svätá, ale cítim, že som neschopná, a preto Ťa prosím, ó, môj Bože, aby si ty sám bol mojou svätosťou. Na sklonku tohto života objavím sa pred tebou s prázdnyimi rukami, lebo Ťa, Pane, neprosím, aby si započítal moje skutky. Všetka naša spravodlivosť je v твоjich očiach poškrvnená. Preto sa chcem zaodieť do tvojej vlastnej spravodlivosti a z tvojej lásky prijať do večného vlastníctva teba samého ... Aby som mohla prežívať úkon dokonalej lásky, obetujem sa ako celopalná žertva tvojej Milosrdnej Lásky a prosím Ťa úpenlivo, aby si ma ustavične stravoval a moju dušu zaplavoval prúdmi nekonečnej nehy, ktoré sú v tebe ukryté, a aby som sa tak stala mučeníčkou tvojej lásky, môj Bože! ... (TM6).

Pár dní neskôr, keď si robila Krížovú cestu, zrazu sa cítila „zachvátená“ stravujúcim ohňom lásky k Bohu – zriedkavý „mystický moment“ v jej živote – ktorý ju presvedčil, že jej obeť bola prijatá.

Medzitým na príkaz prioriky, jej sestry Paulíny, Terezka začala spisovať svoje spomienky z detstva.

Posledný rok života

O niekoľko mesiacov neskôr v septembri 1896, keď začínala svoje posledné duchovné cvičenia, sestra Mária od Najsvätejšieho Srdca, jej krstná mama a najstarší súrodenec, ju požiadala o „krátku správu“ o „tajomstvách“, ktoré jej zjavil Ježiš. Terezka odpovedala krátkym textom, ktorý sa stal známym ako Rukopis B. Je to šperk a centrálny text všetkých jej spisov. V ňom Márii vysvetľuje „*svoju malú náuku, ako ju vy nazývate*“ (Rkp. B, 1v) a, oslovujúc Ježiša, slávne opisuje, ako našla svoje pravé povolanie:

Byť tvojou nevestou, Ó Ježišu, byť karmelitánkou, byť v spojení s tebou matkou duší, to by mi malo stačiť... A mne to nestačí... Tieto tri výsady, karmelitánka, nevesta a matka, sú bezpochyby mojím povoláním. Avšak ja v sebe cítim aj iné povolania, cítim v sebe povolanie bojovníka, kňaza, apoštola, učiteľa, mučeníka, ... Ó, Ježišu, moja láska, môj život... ako zladiť tieto protiklady? Ako uskutočniť túžby mojej malej duše? ... Hoci som taká maličká, chcela by som osvecovať duše ako proroci, učitelia Cirkvi, mám povolanie byť apoštolom... chcela by som prejsť po celej zemi, hlásať tvoje meno a zasadiť na pôde neveriacich tvoj slávny kríž ... (Rkp. B, 2v).

A znova, postupujúc jej typickou „metódou“ a hľadajúc odpoveď v Svätom písme, prišla k Prvému Listu sv. Pavla Korint’anom a k pasáži o láske ako o ešte „vznešenejšej“ ceste a dare.

Konečne som našla pokoj ... Keď som uvažovala o mystickom tele Cirkvi, nespoznala som sa ani v jednom z údov, o ktorých píše svätý Pavol, alebo skôr som chcela byť vo všetkých... Láska mi dala kľúč k môjmu povolaniu. Pochopila som, že Cirkev má telo zložené z rozličných údov, že jej nechýba ani najpotrebnejší, zo všetkých najvznešenejší úd, pochopila som, že Cirkev má srdce a že toto Srdce horí Láskou. Pochopila som, že iba láska udržuje údy Cirkvi v činnosti, že keby láska vyhasla, apoštoli by nehlásali evanjelium, mučeníci by sa zdráhali prelievať svoju krv... Pochopila som, že láska obsahuje všetky povolania, že láska je všetko, že zahrňa všetky časy a všetky miesta... slovom, že je večná! Vtedy som v záchvate svojej blúznivej radosti zvolala: Ó, Ježišu, moja Láska... konečne som našla svoje povolanie, mojím povoláním je Láska! Áno, našla som svoje miesto v Cirkvi a toto miesto si mi dal ty, môj Bože ... V srdci Cirkvi, mojej matky, budem láskou ... takto budem všetkým ... takto sa uskutoční môj sen!!!... (Rkp. B, 3v).

Potom pomocou úžasného prirovnania o úbohom malom vtáčati opisuje, ako každá duša by mohla byť pritiahnutá do „*spaľujúcej priepasti tejto lásky*“, keby sa „*s celou dôverou odovzdala tvojmu nekonečnému milosrdenstvu*“ (Rkp. B, 5v). Po prečítaní tohto textu Mária bola očarená jeho hĺbkou.

„K láske nás musí viesť iba dôvera, nič iné iba dôvera...“

Medzi mnohými spomienkami, duchovnými úvahami, šibalskými poznámkami, sarkastickými komentármi o jej situácii a výkrikmi bolesti, opakovane odporovala akémukoľvek podsúvaniu, že by teraz už mohla dôverovať v jej vlastnú svätosť.

Začiatkom júna 1897 uvedomujúc si, že Terezkina smrť nemôže byť ďaleko, a to, že doteraz napísala málo o jej skúsenostiach v Karmeli, matka Agnesa obratne presvedčila nedávno znova zvolenú priorku matku Máriu Gonzagu, aby

rozkázala Terezke pokračovať vo svojich memoároch, aby mali ďalší materiál pre nekrológ. A tak v texte adresovanom svojej priorke, ktorý začali nazývať Rukopis C, Terezka znovu nadviazala na niť svojho vlastného životného príbehu. V ňom rozpráva najmä o objave „malej cestičky“, o jej „skúške viery“ o novickách a bratoch – misionároch a konkrétnom praktizovaní sesterskej lásky. Avšak už po mesiaci ju celková slabosť prinútila skončiť memoár.

Terezka bola odhodlaná pokračovať v normálnej kláštornej rutine tak dlho, ako len bude môcť, len málo sestier si uvedomovalo vážnosť jej choroby. Pretože bola nadmieru diskrétna, okrem prípadov, keď bola vyzvaná hovoriť alebo písať, málo sestier vedelo o hĺbke jej spirituality. Od tohto momentu však Terezkina tuberkulóza postupovala rýchlo, len s niekoľkými krátkymi prestávkami. Do ošetrovne sa presťahovala 8. júla. Niektoré z komunity sa otvorene pýtali, čo vôbec bude možné napísať po smrti o tejto jednoduchej a skromnej mníške. Terezka využila ubúdajúcu silu tak, že povzbudzovala druhé príležitostnou básničkou či listom, alebo veselým slovom či úsmevom, keď toho bola schopná. Zatiaľ jej fyzické utrpenie bez úľavy utišujúcich prostriedkov sa stalo mučivým. Po strašnej dvojdňovej agónii zomrela **30. septembra 1897 okolo 19:20 hod.** držiac a hľadiac na krucifix a vyslovujúc svoje posledné slová: „**Ó, milujem ho! ... môj Bože..., milujem ťa!...**“ V poslednej chvíli jej tvár nadobudla vzhľad extázy, predtým než zavrela oči a vydýchla. Tajomný úsmev zostal na jej perách. Bola pochovaná na novej parcele Karmelu na mestskom cintoríne 4. októbra 1897. Len asi tridsať smútiacich sa zúčastnilo pohrebu. Väčšina predpokladala, že sa na ňu čoskoro zabudne.

Ako sv. Terezka predpovedala, spustila z neba po svojej smrti „**dážď ruží**“.

V roku 1923 (29. 4.) ju pápež Pius XI. vyhlásil za blahoslavenú a 17. 5. 1925 za svätú. Ten istý pápež ju 14. decembra 1927 spolu so sv. Františkom Xaverským vyhlásil za hlavnú patrónku misií, hoci v nich nikdy nebola a ani nepracovala. Pius XI. ju nazval „hviezdou svojho pontifikátu“. Jej portrét a relikviu mal stále vo svojej pracovni. Videl v nej „Božie slovo pre naše storočie“. Krátko pred oslobodením – 3. mája 1944, ju pápež Pius XII. vyhlásil za „druhú patrónku Francúzka, spolu so sv. Janou z Arku“. Dňa 19. októbra 1997 ju pápež sv. Ján Pavol II., vyhlásil za Učiteľku Cirkvi, pre jej význačnú doktrínu, napriek tomu, že okrem vlastného životopisu, niekoľkých úvah, básní, divadelných hier a listov nenapísala teologické diela.

SVÄTÚ TERÉZIU Z LISIEUX BUDÚ MÔCŤ POZDRAVIŤ AJ V TRNAVE

V dňoch 10. až 24. januára 2016, v duchu túžby vyjadrenej svätou Teréziou z Lisieux „chcela by som sa rozbehnúť do celého sveta“, na Slovensku putuje relikvia tejto svätice. V týchto dňoch, pred ukončením **Roka**

zasväteného života a v mimoriadnom **Svätom roku milosrdenstva**, máme i na Slovensku príležitosť času vyhradeného pre obnovu a upevnenie viery inšpirujúc sa jej hrdinskou túžbou a Malou cestou duchovného detstva a dokonalej odovzdanosti. Podme spolu s ňou objaviť, že naším „povolaním je láska“.

Moment stretnutia s ostatkami svätej Terézie z Lisieux, ako i s jej odkazom a duchovnou cestou, sa osobitne ponúka veriacim Trnavskej arcidiecézy. Relikviár s ostatkami svätice bude vystavený dňa **23. januára 2016 v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave v čase od 10. 30 hod. do 17.00 hod. a v Kostole sv. Jakuba od 17. 30 hod. až do ranných hodín nasledujúceho dňa.**

PROGRAM: KATEDRÁLA SVÄTÉHO JÁNA KRSTITEĽA

- 10.30 Obrad prijatia relikvií
- 11.00 Pásmo o živote sv. Terézie
- Katechéza o význame uctievania relikvií
- Modlitba posvätného ruženca
- 12.00 Svätá omša - **J. Ex. Mons. Ján Orosch, trnavský arcibiskup**
- 13.00 Osobné uctenie relikvií
- 13.30 Katechéza o význame uctievania relikvií a modlitby v maďarskom jazyku
- 14.00 Osobné uctenie relikvií
- 15.00 Eucharistická adorácia
- Korunka k Božiemu milosrdenstvu
- 16.00 Zamyslenie
- Svedectvo povolania
- 17.00 Procesia do františkánskeho Kostola sv. Jakuba

Program od 15.00 hod. bude osobitne sprevádzaný rehoľníkmi Trnavskej arcidiecézy, ktorí si konajú púť vd'ačnosti za dar povolania.

FRANTIŠKÁNSKY KOSTOL SVÄTÉHO JAKUBA APOŠTOLA

- 17.30 Príchod relikvií

- 18.00 Svätá omša
- 19.00 Vešpery
- 19.30 Význam a hodnota relikvií v Cirkvi – prezentácia
- 21.30 Lectio divina
- 23.00 Eucharistická adorácia s piesňami Taizé
- 24.00 Záverečné požehnanie
- Tichá modlitba do 06.00 hod.

PREČO UCTIEVAME RELIKVIE?

Relikvie uctieваме preto, lebo sú to vzácne pamiatky, ktoré nám zostali po Kristu Pánovi alebo po svätých.

- a) Medzi relikvie patria kúsky z kostí svätých, *alebo* napr. krv svätého Januára ap.
Najvzácnejšou relikviou sú pozostatky kríža, na ktorom zomrel Ježiš Kristus.
- b) Boh neraz vyznačil relikvie aj zázrakmi.

KKC 1674

Katechéza má brať do úvahy nielen liturgiu sviatostí a svätenín, ale aj formy zbožnosti veriacich a ľudovú nábožnosť. Náboženské cítenie kresťanského ľudu si vždy našlo prejav v rozmanitých formách zbožnosti, (2688) ktoré obklopujú sviatostný život Cirkvi, ako je uctievanie relikvií, návštevy svätýň, púte, procesie, krížová cesta, náboženské tance, ruženec, medaily atď.

Direktórium o ľudovej zbožnosti a liturgii, vydané Kongregáciou pre Boží kult a disciplínu sviatostí v roku 2001 uznáva legitímnosť úcty relikvií svätcov a zdôrazňuje, že „*veriaci si radi uctievaajú relikvie. Je teda potrebné predkladať*

pastoračné pokyny, aby sa propagoval pravý zmysel kultu relikvií.“ Po uvedení niektorých odporúčaní, aby sa vyhlo vybočeniam, text uzatvára:

„Rozličné úkony ľudovej úcty k relikviám sa majú robiť s veľkou dôstojnosťou a v atmosfére autentickej viery. Medzi hlavné vyjadrenia ľudovej zbožnosti možno spomenúť ich bozkávanie, osvetlenie, ozdobenie kvetmi, žehnanie nimi, ich nosenie v procesii, ako aj k chorým, aby sa posilnili a umocnili svoje prosby za uzdravenie“ (čl. 236 – 237).

Ak sa pozeráme na život sv. Terézie, môžeme iste konštatovať, že jej život je preniknutý láskou. Láskou k Bohu a láskou k dušiam. Jej náuka zhrnutá do "Malej cesty" by sa iste mohla nazvať aj náukou "Veľkej lásky". Preto nie je náhodou, že jej Pán vo svetle Božieho slova dáva pochopiť, že naplnenie všetkých jej túžob, teda aj túžba po kňazstve, sa naplní v láske: "Pochopila som, že iba Láska udržuje údy Cirkvi v činnosti, že keby Láska vyhasla, apoštolí by nehlásali Evanjelium, mučeníci by sa zdráhali prelievať svoju krv... **Pochopila som, že Láska obsahuje všetky povolania, že Láska je všetko, že zahrňa všetky časy a všetky miesta... slovom, že je večná!...**" Toto poslanie Terézia napĺňa v duchovnom materstve, ktorého podstatou je prijímať Kristovu lásku, dávať ju dušiam a privádzať ich ku Kristovi. A na konci svojho života Terézia môže konštatovať, že sa v tomto poslaní nemýlila: "...neľutujem, že som sa odovzdala Láske. **Ó, milujem ho!... Môj Bože..., milujem ťa!...**"

Z pohľadu spôsobu realizácie Teréziinej túžby po kňazstve môžeme konštatovať, že aj táto jej túžba, hoci iba implicitne, sa naplnila v jej živote. Zároveň oprávnenosť týchto túžob je neskôr potvrdená v náuke Druhého vatikánskeho koncilu o všeobecnom kňazstve pokrstených. Takto sa jej túžby stávajú cestou pre všetkých pokrstených, ktorí môžu tak ako ona byť účastní na Kristovom kňazskom poslaní a svojím životom prispievať k záchrane duší a oslave Trojjediného Boha.

*Všetci sme pozvaní stať sa svedkami naplňania Terezkinho prísľubu **Celý svet ma bude milovať!... Dobrý Pán Boh bude v nebi musieť urobiť všetko, čo budem chcieť, lebo na zemi som nikdy nehládala svoju vôľu... Po mojej smrti, uvidíte, to bude ako dážď ruží. Áno, spustím dážď ruží... Budem tráviť svoje nebo tak, že budem robiť dobro na zemi. Nie, nebudem si môcť vôbec oddýchnuť až do konca sveta, kým bude koho zachraňovať...***

AKÉ Z POSOLSTVO NÁM, SLOVÁKOM, KREŠŤANOM I VŠETKÝM EUĐOM MÔŽE PRINIESTĽ SVÄTÁ TEREZKA?

Ako odpoveď sú pre nás k hlbšiemu zamysleniu aj slová z piesne, ktorú pri príležitosti putovania relikvií zložili na Slovensku...

Láska nás dokáže povzniesť nad všetky biedy sveta

Je to odkaz, že **láska** je tou najpodstatnejšou vecou a hybnou silou v živote nielen kresťana, ale aj každého človeka.

Láska nás povzbudzuje vo chvíľach skúšok, láska nás dokáže povzniesť nad všetky biedy tohto sveta a aj nášho osobného života. A najmä, odkaz tej piesne je vyjadrený v pravde, že takúto **pravú a trvalú lásku nám môže dať iba Boh, v ktorého svätá Terézia verila**. Pieseň je zároveň vyjadrením radosti z toho, že svätá Terezka (vo svojich relikviách) konečne prichádza aj na Slovensko a stáva sa pre nás všetkých darom od Pána.

Prajem všetkým ctiteľom sv. Terezky i tým, ktorí možno len zo zvedavosti prídu pozrieť relikviár, aby sa stretli **Láskou**, ktorá je zmyslom života všetkých ľudí.

Katechétka Maria